

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Iesu Siculi
Caltanisettensis, In Alma Vniversitate nobilis Civitatis
Messanæ, Theologiæ Primarij Professoris. Explicatio
Decalogi Duabus distincta partibus**

In qua omnes ferè conscientiæ casus, ad decem Præcepta pertinentes,
mira brevitæte, claritate, & quantum licet, benignitate declarantur

Continens sex Libros posteriores in Decalogum, id est, expositionem
præceptorum secundæ tabulæ

Tamburini, Tommaso

Monachii, Anno M.DC.LIX.

Fætus animatus, num. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39995

§. IV.

De Abortu.

1. **A** Bortus pertinet ad damnum propriæ personæ; nam propterea de eo hic breviter agemus. Duplici autem procurari modo ille potest. Primo indirectè, ut si prægnans sumat pharmacum tendens directè ad sanitatem, licet per accidens inferat mortem fœtui, sive animato, sive inanimato; & hunc abortum indirectum procurare, ex proportionata causa, licite potest tum ipsa prægnans, tum alij. Nam propterea tunc fœmina ægrotans potest sanguinem emittere, debita inedia uti, portiones medicatas ad prævios humores expellendos ordinatas sumere, &c. Ratio est, quia sic, propter illam necessitatem, abortus censetur solum permissus, non vero intentus, cum mater suo jure utatur sanitatem conquirendi. Quando medicamenta æque tendunt in salutem matris, & in mortem fœtus, posse ea applicari infirmæ prægnanti, si salus infirmæ est desperata, docet probabiliter Sanch. *b* etiam si dubium sit, an vitam matri allatura sint. Ratio est, quia, secus, periret certo mater, & consequenter fœtus: at per illa medicamenta forte uterq; liberabitur à morte.
- a* Sanc. de matr. d. 20. lib. 9. Graff. p. 1. li. 2. §. n. 3. Castr. d. 3. de matrim. p. 4. §. 3. n. 13. multa de abortu habet Dicastill. li. 2. de just. tr. 1. d. 10. d. 13.
- q* Sanc. l. c. n. 19.
2. Secundo directè, ut si Medicus

præcipere ebibendam portionem directè habentem, pro sua vi, fœtum interimere, vel conceptionem impedire. Et quia certum est, tunc esse mortale, illam absolute sumere vel propinare, quia sic vel occiditur per se innocens, si fœtus est animatus, vel si nondum est informatus anima, contra finem naturæ impeditur generatio, tamen adhuc dubitatur, an aliquando liceat, quando nimirum, ni ita fiat, periculum vitæ subit mater?

c Sanc. Vāsq. Pont. cum Castrop. l. c. num. 9.

Fœtus animatus.

3. Dico primò, si constet fœtum esse animatum, vel dubitetur, an animatus sit, nunquam *d* licet. Ratio est, quia non sunt facienda mala, ut eveniant bona; malum autem intrinsecè est, occidere innocentem. Fœtum masculinum animari post quadraginta dies, fœmininum post octoginta, & in dubio censi, quoad nostrum casum, fœmininum, ut quo minus potest, aggravetur delinquens, diximus lib. 1. c.

3. §. e. v. irregularitas n. 2.

d DD. cit. & citandi.

Fœtus inanimatus.

4. Dico secundò: si fœtus est sine anima, aliqui *e* affirmant in tanta matris necessitate licere: aliqui *f* negant. Vtrumque probabile. Ratio posteriorum potissima ducitur ab inconvenienti: nam si id liceret, licitum etiam esset, propter sanitatem, directè procurare